

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/61/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013201364
Dátum vydania rozhodnutia:	03.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4013201364.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igor Belko a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: N. X., nar. XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, bytom Y. F. W. č. XX, XXX XX Q. M., proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska ulica č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 09. apríla 2014 č. k. 11S/391/2013-64, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 09. apríla 2014 č. k. 11S/391/2013-64 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2013/10845/Pu z 11.06.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 14) žalovaný ako odvolací správny orgán podľa § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v zmysle § 51 písm. b), § 22 ods. 1, 7 a 10, § 23 ods. 2, 4 a 9 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 447/2008 Z. z.“) a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, odboru sociálnych vecí a rodiny, č.: NZ1/OPŤZP/SOC/2013/31318/ČD, č. záznamu: 2013/2943 z 24.04.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), vo veci priznania peňažného príspevku na osobnú asistenciu súčinnosťou od 01.08.2012.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu s ročným rozsahom 1.506,5 hodín, čo predstavuje sumu 4.082,62 €. Výpočet uvedenej sumy prvostupňový orgán odôvodnil tým, že sadzba na jednu hodinu osobnej asistencie na účel výpočtu výšky peňažného príspevku na osobnú asistenciu je 1,39% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenú v § 2 písm. a) zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. 2,71 €.

3. Vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu žalovaný uviedol, že žalobca podal dňa 28.08.2012 na prvostupňový orgán žiadosť o poskytovanie peňažného príspevku na osobnú asistenciu. Prvostupňový orgán na základe vydaného komplexného posudku č. A/2012/58164 č. záznamu A/2012/136807 z 31.10.2012 peňažný príspevok na osobnú asistenciu rozhodnutím č. 2012/57952/137737/ČD zo 07.11.2012 nepriznal.

Na odvolanie žalobcu bol posúdený zdravotný stav žalobcu a odkázanosť na osobnú asistenciu. Na základe zistených skutočností žalovaný ako odvolací orgán pôvodné rozhodnutie prvostupňového orgánu dňa 12.03.2013 zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. V novom konaní žalobca vzniesol aj námietku, že hoci mu bol príspevok na osobnú asistenciu priznaný od 01.08.2012, tak za obdobie od 01.08.2012 do 03.04.2013 mu nebol vyplatený. K tejto námietke žalovaný uviedol, že dňa 05.04.2013 žalobca predložil prvostupňovému orgánu hromadné mesačné výkazy o odpracovaných hodinách osobného asistenta (p. H.) za obdobie od 01.08.2012 do 31.03.2013 ako aj zmluvu o výkone osobnej asistencie zo dňa 03.04.2013 (t. j. že časové účinky tejto zmluvy sa nevzťahujú na odpracované hodiny osobného asistenta).

5. Na uvedenom základe prvostupňový orgán pristúpil k vykonaniu sociálneho šetrenia. Počas sociálneho šetrenia v mieste trvalého pobytu žalobcu dňa 06.04.2013 bolo jeho pracovníkmi zistené, že na uvedenom mieste sa nikto nenachádzal, z toho dôvodu bolo šetrenie vykonané v mieste prechodného pobytu žalobcu u matky žalobcu, pani X..

Pani X. uviedla, že jej syn nie je doma, chodí na masáže. Syn nie je zamestnaný, osobnú asistenciu vykonávanú nemá, nakoľko nemá žiadnu asistentku.

6. Po oboznámení pracovníkmi prvostupňového orgánu, že jej syn predložil prvostupňovému orgánu vyššie uvedenú zmluvu ako aj výkazy, pani X. uviedla, že p. H. prichádza 2x do týždňa alebo len vtedy, ak jej syn zavola, príde na 1 až 2 hodiny, poupratuje, navarí a odíde.

Celý rozhovor s matkou žalobcu prebehol pred dverami bytu, nakoľko neumožnila vstup do bytu a zistenia, ktoré boli zaznamenané v zápisnici zo sociálneho zisťovania odmietla overiť svojim podpisom.

7. Prvostupňový orgán vyzval pani J.. H. H., aby sa dňa 29.04.2013 dostavila na prvostupňový orgán z dôvodu osvedčenia a podania informácií v súvislosti s vykonávaním osobnej asistencie. Uvedené predvolanie menovaná neprevzala a listová zásielka bola vrátená prvostupňovému orgánu ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote.

Na základe vyjadrenia zamestnávateľa pani J.. H. H. (NBÚ Bratislava) menovaná je v pracovnom pomere a jej denný pracovný rozvrh je od pondelka do piatku v čase od 7,30 hod do 15,30 hod. s výkonom práce v účelovom zariadení „Kaštieľ Brunovce“.

8. Žalovaný s poukazom na ustanovenia § 22 ods. 11, § 23 ods. 2, 4 a 9 zák. č. 447/2008 Z. z. konštatoval, že žalobca nepostupoval podľa uvedených ustanovení. Tiež poukázal na tú skutočnosť, že predmetnú zmluvu o výkone osobnej asistencie doložil až 05.04.2013. Z osvedčenia podpisov na zmluve o výkone osobnej asistencie je preukázané, že k tejto zmluve bol podpis osobného asistenta pani J.. H. H. overený pred obcou Považany dňa 04.04.2013.

Výkazy o výkone osobnej asistencie za obdobie od 01.08.2012 až 31.03.2013 nie je možné v zmysle zák. č. 447/2008 Z. z. zohľadniť, nakoľko sa vyžaduje písomná forma zmluvy.

Podľa § 23 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec osobný asistent vykonáva osobnú asistenciu na základe zmluvy

a) o výkone osobnej asistencie uzatvorenej medzi fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a

osobným asistentom podľa osobitného predpisu, 35)

b) uzatvorenej medzi fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a agentúrou osobnej asistencie.

Podľa § 23 ods. 4 zák. č. 447/2008 Z. z. v citovanom znení fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je povinná predložiť jedno vyhotovenie zmluvy o výkone osobnej asistencie príslušnému úradu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

9. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 12.08.2013, ktorá bola uznesením z 08.10.2013 postúpená na Krajský súd v Nitre.

10. Krajský súd v Nitre ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v rozsahu dôvodov žaloby, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

11. K zistenému skutkovému stavu krajský súd uviedol navyše, že z dôvodu, že zmluvné strany odstúpili od zmluvy o výkone osobnej asistencie č. 1/2013 zo dňa 04.04.2013, ktorá stratila platnosť a účinnosť dňa 30.06.2013, predložil žalobca dňa 05.08.2013 prvostupňovému orgánu zmluvu o výkone osobnej asistencie č. 2/2013, uzavretú medzi žalobcom a osobnou asistentkou paňou P. J. dňa 13.07.2013.

Z písomnej správy Krajskej prokuratúry Bratislava z 19.08.2013 pre krajský súd vyplýva, že žalobca sa podnetom doručený prokuratúre domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

12. Taktiež krajský súd uviedol, že od zmluvy o výkone osobnej asistencie č. 2/2013 zmluvné strany odstúpili, čím táto dohoda stratila platnosť a účinnosť dňa 31.12.2013 a následne dňa 31.12.2013 bola medzi žalobcom a osobným asistentom pánom R. A. uzatvorená zmluva o výkone osobnej asistencie č. 3/2013.

13. Na základe uvedených skutočností krajský súd vyslovil právny názor, že z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobcovi bol priznaný nárok formou peňažného príspevku na osobnú asistenciu od 01.08.2012, avšak krajský súd tento údaj označil za nadbytočný vzhľadom na ustanovenie § 43 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z. z. a prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia by bolo iba formálne z procesného hľadiska, keďže žalobcovi by nepriniesol priaznivejší výsledok.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

A)

14. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 25.06.2014 (č. I. 73) proti rozsudku krajského súdu žalovaný poukázal na ustanovenie § 201 v spojení s § 204 ods. 1 O.s.p.

15. Ďalej odvolací súd sumarizuje jednotlivé odvolacie námietky žalobcu, ktorý namietal, že

- krajský súd sa nezaoberal pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia komplexným posudkom žalovaného,
- krajský súd pri preskúmaní zákonnosti v konaní nebral v úvahu ani samotné vyjadrenie žalovaného, že výkazy boli doručené predčasne, pričom položil dôraz na aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z. z.,
- správne orgány nepostupovali v konaní v úzkej súčinnosti so žalobcom ako to im prikazuje ustanovenie § 3 ods. 2 Správneho poriadku,
- krajský súd nesprávne vyložil výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia, že peňažný príspevok na osobnú asistenciu sa priznáva žalobcovi s účinnosťou od 01.08.2012.

16. Ďalej v odvolaní zdôraznil, že podľa § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Na uvedenom právnom základe žalobca odôvodnil podanie svojho odvolania tým, že má za to, že bol porušený zákon zo strany pracovníkov správnych orgánov v časti nevyplatenia peňažného príspevku na osobnú asistenciu, ktorý je podľa jeho názoru priznaný právoplatne a vykonateľne.

17. Tiež žalobca poukázal na to, že na Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky bolo dňa 01.07.2013 podané preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ktoré však uvedené ministerstvo odmietlo aj napriek tomu, že je podľa žalobcu nadriadeným orgánom a zriaďovateľom. Ďalej poukázal na čl. I Zmluvy č. 1 o výkone osobnej asistencie ako aj na ustanovenie § 2 ods. 2 a § 43 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z. z.

18. V III. časti svojho odvolania žalobca uviedol, že dňa 19.03.2013 mu bol doručený komplexný posudok z pracoviska žalovaného, z ktorého citoval niektoré časti jeho textu. V súvislosti s uvedeným zdôraznil, že na základe uvedeného rozhodnutia a priznania rozsahu hodín v komplexnom posudku bola podpísaná zmluva o výkone osobnej asistencie s osobným asistentom. Tiež žalobca prezentoval výklad rozsahu a obsahu pojmu osobná asistencia ako aj možnosť uzavrieť zmluvu ústnou formou.

19. Ďalej žalobca zdôraznil, že poukazovanie správneho orgánu na úradný záznam zo dňa 28.08.2012, je alibistické, nakoľko z predmetného obsahu práve vyplýva, že účastník konania - žalobca presne tak, ako bol upozornený aj konal. Ďalej zopakoval svoje závery o úlohe komplexného posudku, o jeho dôsledkoch a účinkoch na ďalšie konanie prvostupňového orgánu, ktoré žalovaný podľa mienky žalobcu v odvolacom konaní nezobral do úvahy.

20. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe a odvolaniu vyhovel a vydal rozsudok v nasledujúcom znení:

„Najvyšší súd SR po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia ukladá žalovanému rozhodnutie č. UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2013/10845/Pu zo dňa 11.06.2013 o nevyplatení priznaného peňažného príspevku od 01.08.2012 do 03.04.2013 zmeniť a vydať opravné rozhodnutie do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a to takto:

potvrďuje

Rozhodnutiu Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky číslo: NZ1/OPTŽP/SOC/201331318/ČD zo dňa 24.04.2013 a

priznáva

vyplatenie peňažného príspevku na osobnú asistenciu N. X., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 01.08.2012 do 03.04.2014, podľa predložených výkazov za poskytnutú osobnú asistenciu v mesiacoch august/2012, september/2012, október/2012, november/2012, december/2012, január/2013, február/2013, marec/2013.

Prvostupňový správny orgán je povinný do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia vyplatiť N. X. nar. XX.XX.XXXX priznaný peňažný príspevok za obdobie od 01.08.2013 do 03.04.2014 podľa predložených výkazov o odpracovaných hodinách osobnej asistencie.“

B)

21. Z vyjadrenia žalovaného (č. 1. 100) zo dňa 10.07.2014 pre odvolací súd vyplýva, že sa plne stotožňuje so svojim napadnutým rozhodnutím, ktoré považuje za správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi, ako aj s odôvodnením rozsudku krajského súdu, z obsahu odvolania vyplýva, že ide o skutočnosti v plnom rozsahu totožné s jeho žalobou a v odvolaní a v podstate namieta tie isté dôvody nespokojnosti s rozhodnutím krajského súdu, ktoré uviedol v žalobe, zdravotné postihnutie žalobcu a stanovená miera funkčnej poruchy nie je medzi účastníkmi konania sporné,

všetky úkony osobného asistenta sú upravené v zák. č. 447/2008 Z. z., najmä § 20 a nasl., pričom ide o špecifický zákon, ktorý upravuje povinnosť uzatvoriť zmluvu s osobným asistentom a minimálny obsah zmluvy,

žalovaný sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že „osobnú asistenciu“ môže poskytovať fyzická osoba žiadateľovi na základe zmluvy a túto možno uzatvoriť i skôr, avšak nie je možné určiť presný dátum, kedy zmluva nadobudne účinnosť, vzhľadom na ust. § 43 ods. 1 zák. č. 447/2008 Z. z., keďže nárok na peňažný príspevok a nárok na jeho výplatu vzniká až právoplatným rozhodnutím príslušného správneho orgánu.

22. Súčasne žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a odvolanie zamietol.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

24. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či zák. č. 447/2008 Z. z. viaže výplatu priznaného peňažného príspevku na kompenzáciu aj na podmienky, ktoré musí žiadateľ vopred splniť.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

25. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti postupu správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia. Až po vyslovení ich nedôvodnosti odvolacím súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

26. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

27. Podstatou namietaných väd postupu správneho orgánu je námietka žalobcu o porušení základnej procesnej zásady správneho konania, ktorá je zákonodarcom vyjadrená v ustanovení § 3 ods. 2 Správneho poriadku, t. j. v každom štádiu správneho konania zachovať zásadu súčinnosti.

V súvislosti s uvedeným však musí Najvyšší súd upozorniť na vyššie citované ustanovenie § 23 ods. 2

zák. č. 447/2008 Z. z., ktoré sa osobitne vzťahujú na výkon osobnej asistencie.

28. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že nie akúkoľvek činnosť zákonodarca označil za výkon osobnej asistencie, a v zmysle systematického výkladu textu právneho predpisu (viď systematizácia usporiadania štruktúry zák. č. 447/2008 Z. z., konkrétne jeho ustanovení § 23 ods. 2, 3 a 9) je celkom irelevantné, či táto činnosť je zachytená alebo podložená vo výkazoch o počte hodín vykonanej osobnej asistencie tak, ako vo svojich žalobných a neskôr odvolacích námietkach tvrdil žalobca. Na tomto mieste Najvyšší súd musí zdôrazniť rozdiel medzi právom priznaným rozhodnutím správneho orgánu a jeho možnosťou si ho uplatniť, t. j. nutnosťou preukázať splnenie zákonom ustanovených podmienok.

Práve základnou podmienkou na uplatnenie práva žalobcu v prejednávanej veci je nepochybne uzavretie pomenovanej zmluvy s konkrétne vymedzeným obsahom. Preto až okamihom právne relevantným spôsobom uzavretej zmluvy v zmysle citovaných ustanovení § 23 ods. 2 a 3 zák. č. 447/2008 Z. z. je osobný asistent oprávnený v medziach uvedených zákonodarcom v ustanovení odseku 3, t. j. druh a rozsah vykonávaných činností osobného asistenta na mieste, v období a s rozsahom práv a povinností dohodnutých v zmluve za dohodnutú odmenu, vykonávať činnosť, ktorá od toho okamihu vykazuje verejnoprávne znaky činnosti na ktorej má spoločnosť verejný záujem vymedzený najmä prostredníctvom § 1 ods. 2 zák. č. 447/2008 Z. z., t. j. osobnej asistencie.

29. Preto sa Najvyšší súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že uzavretie zmluvy je iba dodatočným, t. j. formálnym úkonom. Navyše po uzavretí zmluvy nasleduje podľa ustanovenia § 23 ods. 4 zák. č. 447/2008 Z. z. notifikačný úkon dotknutej fyzickej osoby, ktorá je zaťažená bezodkladnou povinnosťou smerom k orgánu verejnej správy je povinná predložiť jedno vyhotovenie zmluvy o výkone osobnej asistencie príslušnému úradu.

Je nepochybné, že touto úpravou zákonodarca sleduje verejný záujem na riadnom výkone osobnej asistencie medzi zmluvnými stranami, pričom niektoré nedostatky vo výkone nie je možné vopred vylúčiť.

30. Doručením zmluvy o výkone osobnej asistencie tak získava príslušný úrad vedomosť o začatí výkonu osobnej asistencie a podľa svojej úvahy môže aj v zmysle § 52 písm. g) zák. 447/2008 Z. z. uplatniť svoje kontrolné oprávnenie vo vzťahu ku kvalite a rozsahu pomoci, na ktorej zabezpečenie sa poskytuje peňažný príspevok na osobnú asistenciu.

31. Nakoľko išlo o podstatu sporu medzi žalobcom a žalovaného a ostatné námietky žalobcu právny názor vyslovený Najvyšším súdom vyššie neovplyvnili, tak ich Najvyšší súd musel z hľadiska možného pokračovania odvolacieho konania vyhodnotiť ako irelevantné.

Preto sa s nimi ďalej nezaoberal.

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vyplatenie priznaného peňažného príspevku na osobnú asistenciu, hoci mu toto právo bolo prvostupňovým spolu s napadnutým rozhodnutím priznané.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie

prerušiť.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych záverov, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na právne názory žalovaného, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).